

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον ἀριθμῆτες χρόνον
τὴν κλειτὴν οὐκῶμεν γῆν τὴν Παρθενόναν.

Χίμα κ' ἐνηκάσοα πένη,
τὰ κουνουῖμε κ' ἐν κουνερίτῃ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄκ τῶ φράγκα εἶναι μὲ ὄνο.
Γιὰ τὰ τένα ὅμως μέρη—ὄε κὰ φράγκα κα' στὸ χέρι.

Εἰς γνάσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου ἰστέλη
ὅτι πωλοῦμεν ὄματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὄπισος ἀπ' ἐξω θέλει
ὄν δὰ πλερόνη δι' αὐτὰ ταχυδρομῶτων τέλη.

Ἐβδόμη δεκεμβρίου και δεκάτη
και ὄχέδια μεγάλα τοῦ Κορφιῆτι.

Ἐκδοτὶ ἐνηκάσοα λογαρίτζω
και ὄστῆς Βουλῆς τὸν κῆλο λημερῆζῶ.

**Νέων Ἐμπουργῶν πατεῖνες
μὲ τακμπουῖνας και ροκάννας.**

Κῶστα τὸν Τριμῶλη φάλλω,
στρασιῶτῃ προσφιλή,
ποῦναι κ' ὄνομα μεγάλο
'στὸ Στρατό και' στή Βουλῆ.

Ἄν και ποῦρος στραγιῶν
ἀπὸ τὰ μικρὰ του χρόνη
ἔβρε θαλασινοῦς
και τοῦ ὄόσανε τιμῶνη.

Π' Στρατός, τί Ναυτικῆ!... τί νὰ πῶ και τί νὰ φάλλω!...
Ἐνα πρῶμμα και τὰ ὄδο... πάρε τὸνα κῆτοια ἄλλω.
Με' στή ὄσῃ τῇ μωσιῖνα
τί' μικροῖ κανεῖς νὰ ὄσῃ ;
και' στὰ ὄδο θὰ βεῖθ φρουτιῶνα,
και' στὰ ὄδο θὰ θαλασιῶση.

Εἶθε νὰ γενῆς ξεφτερί
'στῆς μωσιῖνας μας τὸν ὄσλο
μὲ τὸ ἔξωρος' ὄσῃνα χέρι
και μὲ τὸ τιμῶν' ὄ' ἄλλω.

Και πνεῖδες ἄν κρατῆς
και σὲ κῆμα' ἄν πατῆς,
μὲ μὲ τὸνο δυνατὸ
φρῶνας : Στρατό, Στρατό.

Ἦλει Στεφανόπουλε, και σὺ νὰ κῆνης πρῶμματα
'στὸν κῆρο και' στὰ γράμματα.
Γιὰ τὸν Στρατό τοῦ Βασιλῆ
'στὸ πόδι ὄσῃσως Σχολεῖα
γυμνασικῇ νὰ μῶδων,
νὰ ρέψουν και νὰ πῶδων.

Νὰ τρέψουν ἀπ' ἔδω κ' ἐκεῖ,
νὰ ρίξουν τὰ βεβῆλα,
και μόνο γιὰ γυμνασικῇ
νὰ κῆ'ονται Σχολεῖα.

Παντοῦ ταμποῦρηλα νὰ βαροῦν, γοῦν κῆσοαι, μωσαφῆλοῖς,
και τὰ παποῦτοια των συρῶ νὰ θέλουν μωνῆσῶλια ;
νὰ φάλλουν και τὰ λιγεῖον,
και μ' ἔνα ὄρηον γοεῖον

Μὴ, Τριμῶλη, σὲ φοβῆζον μπόρας θαλασιῶν και βόγγοι...
παρηγῶρισε γιὰ ὄσῃνα τὸ κλειτὸ τὸ Μεσοῖόγγι,
και χαροῦμενος καθένας
σοῦ φωνάζει : γερὰ χαρὰ σου,
πρῶσσε με τὰς τριαινας
νὰ μὴ χάσῃς τὰ νεγῆ σου.

Με' στήν ταρῆν τὴν μπόρα
και σ' αὐτὸ τὸ παταράνα
ὄ Κορφιῆτης θέλει τῶρα
νὰ φορηῇ τὴν σακαράνα,
καὶ σοῦ πῆρει τὸ τουφρέ, και σοῦ πῆρει τὴν λαπίδα,
και σοῦ δίνει τὴν αὐτίδα.

Θάλασσα φεργοβολεῖ,
πέλαγος ἀνιλαλεῖ,
φρέγγουν τρομασμένα κῆτη,
ἔγα μῶλα και' ἔγα ἰῶσα,
και' ὄσῃν ὄπλων μας τὸ στήν
ἔνας Κόντες πάει μέσα.

νά κλαῖν πατέρες δυστυχεῖς
τὸ φρόνημα τῆς ἐποχῆς.

Ἡ τῆς σοφίας Ἀθηνᾶ πολεμικὴ καὶ στρέφη
πρὸς ὀπλιόμενα βρέφη.
Ἐμπρός, ἔμπρός... ταράμ τατά,
βῆμα σημειωτό,
καὶ νὰ φωνάζουνε κ' αὐτὰ :
Στρατό, Στρατό, Στρατό.

Μὴν κάνης, Στεφανόπουλε, σὲ τίποτα χατήρια,
μὲ βουλοῦμαι βούλωσε καμπόσα μοναστήρια,
καὶ μερικῶν μοναστηριῶν βαρβάρτοι καλογέροι
νά τρέχουν νὰ γυμνάζονται μὲ Μάνλιχερ στὸ χέρι.

Ἐξω τὰ παλαδίστικα,
πεινάξετε τὰ ῥόσσα,
βάλτε Μακεδονίστικα,
κ' ἔμπρός με τὴν γράν κάσσα.

Ν' ἀφήσουν κάθε των κελλί,
λιβάνι, θυμιατό,
καὶ νὰ φωνάζουν σὰν τρελλοὶ :
Στρατό, Στρατό, Στρατό.

Ἀρειμανίους κα' αὐτὰς
βλέπω Σχολείων μαθητὰς
καὶ φῶδην μίγδην ἀκοητὰς,
κ' ἤχους ἀνοῦω τουφεκιῶν, σαλπύγγων καὶ τυμπάνων...
σὺ, Στεφανόπουλε, κ' αὐτοὺς ἀξιάσων στεφάνων.

Ἄλλεο συντηρητικὴ
καὶ διπλωμάτη πρακτικὴ
μὲ τὰ ψηλά σαλόγια
καὶ μὲ τὰ ματαρπετόγια.

Χωρὶς στραβοκυντάγματα
μὲ τρόπο καὶ μὲ χάρη
συμβίβασε τὰ πράγματα
μ' αὐτὸν τὸν Λαχοβάρη.

Ἐοὺ δὲν ἔχεις νευρικὰ
καὶ φαντασίας οἰστρους,
καὶ σ' τὴν Ἐθρῶπῃ λογικὰ
τάπες μὲ τοὺς Μινιόστρους.

Τὸν Λαχοβάρη τὸν λωλό
πάρτον' λιγάκι στὸ ψιλό,
τὸν Λαχοβάρη, κ' ἄρ Σκουζέ,
πάρτον' λιγάκι στὸ μεζέ.

Τὴν Ρουμανία τὴν σαχλή,
ποῦ μὲ φροβέριαι καὶ χαρηὰ
τόσον καιρὸ μᾶς ἐνοχλεῖ,
μὲ τρόπο δῶσε τῆς σ' αὐτὰ,
καὶ πὲς τῆς πὸς ἰελεῖσσι τὸ κάθε χαροατό,
κ' ἄν τώρα δὲν συμβιβασθῆ θὰ κάνωμε Στρατό.

Τὸ Κορσολάκο μὲ χαρὰς
σὲ δέχεται ξανά,
κ' ἔχει μεγάλας συμφορὰς
κ' ἀμύτηρητα δεινά.

Ἄχουν τὸν κάθε Πρεσβετη
καὶ λέγε τὸ καὶ τὸ
κ' εἰς ὅλων ψέλλιζε ταῦτι :
Στρατό, Στρατό, Στρατό.

Χαῖρε, Καλογερόπουλε, ποῦχεις σπουδαῖο νῶ
κ' ἄλλα χαρίσματα τρανά,
καὶ σ' ἔφεραν εἰς τὰ κοινὰ
τὸν ἀλησμόνητο καιρὸ τοῦ Παλαστασινοῦ.

Νίκο Καλογερόπουλε, ποῦ γιὰ τὴν ἑρῶσι φλέγεται,
κ' ἀνεμῶς τοῦ θεῖου σου τοῦ κ' ἄρ Βασιλῆ λέγεται,
ποῦχεις τὰ λόγια σου γλυκὰ σὰν κέντρο καὶ σὰν ζάχαρι,
μὲ τὸν Κορφαῖτῃ τὸν τρανὸ καὶ μ' ὅλους τοὺς ἐν τέλει
κύττα τὴν ψωροκόσμετα τὴν ὄλγια καὶ τὴν ἀχαρη,
καὶ μὴν ξεχνῆς πὸς ὄχημα Στρατό τοῦ Στέμματος θέλει.

Ἐστὸ κράτος τὸ βουλιμῶν
Στρατό μὲ τούτους γυρῆσε,
καὶ γέων Ἀστυνομῶν
νόμους σοφοὺς μαγεῖρενε.

Κλειῶς καὶ πόρταις ᾄρηγορα, κλειῶς καὶ παραθύρα,
καὶ μὴν ἀκοῦης κανενὸς ρουσοφῆτα καὶ χατήρια.
Κ' ὀπιος φαγῆς ρουσοφειλῆς
καὶ μέσα κ' ἔξω τῆς Βουλῆς
γιὰ ζήτημα στομαχικό σου κάνει πανηγῆρι,
κ' ἀπὸ τὴν πόρτα βγάλε τὸν κ' ἀπὸ τὸ παραθύρι.

Ἐξω καθέναις πονηρός,
πέρασ' ἔκεινος ὁ καιρός,
ποῦ τρέχανε ρουσοφῆτα.

Τώρα κανεῖς ἄς μὴ ζητηῖ,
τώρα χρειάζονται Στρατοί,
καὶ ποῦ παρὰς γιὰ τέτοια :

Ἐστὸν κόσμῳ τὸν ρουσοφειλῆ
νὰ κλειῶσι κάθε μας ἀλήθ
καὶ κάθε μουσαφιρ-ὄντις,
καὶ σ' τοὺς ζητούντας ἄπαντες :
Στρατό, Στρατό, Στρατό...
χαῖρε, σὲ χαρεῖω.

Σιμόπουλε, ποῦ δὲν ἀκούς Ρωμηῶν Ἱερεμίας,
ὃ πίθε σὲ τῶν ἀριμῶν καὶ τῆς οικονομίας,
τώρα σὲ θέλωμε ν' βρῆς καινούρια περιουσιέματα,
τώρα ποῦ μᾶς ἐπῆρασε πρεμυνοῦρας γιὰ στρατεῖματα.

Ἀμύλια τοὺς εἰσπράκτορας καὶ σὲ πτωχοὺς κ' ἐπόρους
γιὰ νὰ μαζέσουν φόρους.

Τὴν εἰσπραξίν διάνασον
ἀμέσως μὲ λαιούμενα,
καὶ κοιτακίω πάτασον
γῆ τὰ καθυστερούμενα.

Πᾶν τὸν Στρατὸ τοῦ μέλλοντος, μόνο σκοπὸ τοῦ κράτους,
φόρους καὶ πάλι στὰ σκελιὰ, μὰ φόρους καὶ στοδὲ γάνους.
Κλείσε ταβτιὰ σου σήμερα οὐ κάθε βογγητὸ
καὶ οὐ πεινώνας φώναζε: Στρατὸ, Στρατὸ, Στρατὸ.

Ἐμκόρος, παιδικὰ, ταννῶσιτε χορδὰς ἀρχαίας λύρας
καὶ γὰ τὸν Βοκοτόπουλο, τὸ καθῆγμα τῆς Σῆρας,
ἀπὸ σὰν ἐφθάσαν ἐκεῖ τὰ χαροπὰ μηνύματα
παῖσαν Ντελαγραίτοιους μὲ τὰ πυροτεχνήματα.

Ὁ Βοκοτόπουλος καὶ σὺ,
ποῦ δὲν σηκώνεις μύτη,
ποδῆεις καὶ γνῶσι περισοῦ
καὶ θεῶ Μητροπολίτη,

βοήθησε σὰν δικασίας καὶ μὴ ποτὲ λησμονεῖ
ἐξ ὅσους δὲν ἐγεννήθησαν μὲ μπάριμπα στὴν Κορώνη.

ἀράσε καὶ σὺ γὰ τὸν Στρατὸ, κ' ἡ νέα Ρωμμοσύνη
ὅς εἶναι κάμποσο καιρὸ χωρὶς Δικαιοσύνη,
ὅς γίνου γάθιν τοῦ Στρατοῦ παντοῦ Δικαιοσύσια
καὶ Δικασταὶ κ' Ἐπισταγείεις τὰ κάνουνε γυμνάσια,

νὰ πάρουν ὅπια Μάντιλερ κ' ὅλ' οἱ φυλακισμένοι
καὶ μὲσ' ἀπὸ τὰ κότεργα νὰ βγοῦνε γυμνασμένοι.

Καὶ σένα μ' ὄλους τοὺς τρανοὺς
καταχειροκοπῶ,
καὶ λέγε καὶ' στοὺς Συρρανοὺς :
Στρατὸ, Στρατὸ, Στρατὸ.

**Θούριτο γοργὸ
'στὸν Πρωθυπουργό.**

Τι νέος ἱππότης,
λαμπρὸς στρατιώτης,
νὰ βάλῃ σπαθί,
νὰ μὴ βαρκαθῇ.

Ὁ Κόντες προβαίνει... δὲν εἶναι σὰν πρῶτα...
φορεῖ σακαράμα, σπιροῦνη καὶ μπότα.
Κονιά του φρονεῖτε
πᾶς ὄψα, καββάλα...
τοῖς χαιῖς, Κοοφράτη,
ποῦ πάλλει τὸ πᾶλα.

Ὁ Κόντες προβαίνει... δὲν εἶνε σὰν ἰσῶτα...
δὲν βάζει σακαρίνι, ψηλὸ, ρεδιγκότα.
Ρομφοῖα, ρομφοῖα,
σεπτὴ, κορυφαῖα,
οὐ βλέπω πρηγῆς,
κ' ἀπὸ τὸν Ὀρφέα